

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Ivony Šubrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **Ing. T. K.**
zastoupen advokátem Mgr. Karlem Hunešem
sídlem U Trezorky 921/2, Jinonice 158 00 Praha 5

proti
žalovaná: **Ústřední veterinární správa Státní veterinární správy**
sídlem Slezská 100/7, 120 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 10. 2025, č. j. SVS/2025/126702,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Krajská veterinární správa Státní veterinární správy pro Královéhradecký kraj rozhodnutím ze dne 18. 7. 2025, č. j. SVS/2025/105369 (dále také jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), uznala žalobce vinným ze spáchání přestupků podle § 72 odst. 1 písm. a), g) a j) zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „veterinární zákon“), a uložila mu podle § 72 odst. 3 písm. c) veterinárního zákona úhrnnou pokutu ve výši 160 000 Kč a podle § 95 odst. 1 zákona č.

250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 2 500 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání.

2. O odvolání žalobce rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím ze dne 6. 10. 2025, č. j. SVS/2025/126702, tak, že podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zrušila výrok II prvostupňového rozhodnutí a vrátila věc v této části správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání, podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnila výrok I prvostupňového rozhodnutí tak, že z něj vypustila dílčí skutek posouzený jako porušení § 5 odst. 1 písm. c) veterinárního zákona, a současně změnila výrok o správním trestu tak, že uloženou pokutu snížila na 40 000 Kč, ve zbytku prvostupňové rozhodnutí podle § 90 odst. 5 správního řádu potvrdila.

II. Žalobní argumentace

3. Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu, v níž brojí výlučně proti výroku o uložené pokutě ve výši 40 000 Kč. Zákonost závěrů o vině v rozsahu, v jakém zůstaly zachovány, nezpochybňuje.
4. Žalobce namítá, že uložená pokuta je i po jejím snížení nepřiměřeně vysoká a nedostatečně zohledňuje okolnosti případu i jeho osobní a majetkové poměry. Tvrdí, že sankce má vzhledem k povaze jeho zemědělské činnosti a výši jeho reálných příjmů likvidační charakter.
5. Uvádí, že je osobou v důchodovém věku, pobírající starobní důchod ve výši přibližně 8 500 Kč měsíčně. Zemědělskou činnost vykonává dlouhodobě, přičemž její financování je závislé převážně na dotacích poskytovaných Státním zemědělským intervenčním fondem. Tyto dotace činily v letech 2023 a 2024 přibližně 430 000 Kč ročně, z čehož po uplatnění paušálních výdajů ve výši 80 % vyplývá roční zisk zhruba 80 000 až 90 000 Kč. Z této částky navíc hradí povinné odvody na sociální zabezpečení.
6. Žalobce zdůrazňuje, že dotace nelze považovat za volně disponibilní příjem, neboť jsou účelově vázány na povinnou údržbu zemědělských pozemků a plnění environmentálních podmínek. Poukazuje na to, že správní orgány podle něj nesprávně hodnotily jeho finanční situaci, pokud částky dotací bez dalšího zahrnuly do úvahy o jeho měsíčních příjmech.
7. V této souvislosti žalobce odkazuje na rozhodnutí Krajské veterinární správy Státní veterinární správy pro Královéhradecký kraj (dále také jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 12. 11. 2025, č. j. SVS/2025/169806, jímž byla zamítnuta jeho žádost o rozložení úhrady pokuty do splátek. Správní orgán v tomto rozhodnutí dovodil, že průměrný měsíční příjem žalobce činí přibližně 52 000 Kč, s čímž žalobce nesouhlasí a považuje takový závěr za zkreslující a nereflktující jeho skutečnou disponibilní příjmovou situaci.
8. Podle žalobce při realistickém zohlednění jeho příjmů, tedy starobního důchodu a skutečného zisku z podnikání, činí jeho měsíční disponibilní příjem přibližně 15 800 Kč, který je dále snižován o povinné měsíční odvody na sociální zabezpečení. Uložená pokuta tak podle něj představuje téměř polovinu jeho ročního zisku z podnikání, což samo o sobě svědčí o její nepřiměřenosti.
9. Žalobce dále namítá, že žalovaná sice snížila původně uloženou pokutu, avšak nedostatečně promítla do její výše skutečnost, že část původně posuzovaného protiprávního jednání byla

zcela vypuštěna a další část byla vrácena k novému projednání. Žalobci tak nadále hrozí uložení další sankce v samostatném řízení, což podle něj zvyšuje celkovou tíži zásahu.

10. Žalobce zdůrazňuje existenci polehčujících okolností, zejména skutečnost, že v jeho více než dvacetileté zemědělské praxi se jedná o první sankci, že nebyly zjištěny žádné závažné negativní následky na zdraví zvířat či lidí ani významný zásah do životního prostředí a že zhoršení zdravotního stavu bylo zjištěno pouze u jednoho zvířete a bylo hodnoceno jako jednorázové pochybení.
11. Dále namítá, že žalovaná nesprávně dovodila možnost úhrady pokuty s poukazem na existenci dalších živnostenských oprávnění a majetku žalobce, aniž by se zabývala tím, zda tyto činnosti skutečně přinášejí pravidelný příjem. Podle žalobce nelze mechanicky vycházet z existence živnostenských oprávnění ani z hodnoty majetku, zejména pokud by jejich zpeněžení znamenalo faktickou likvidaci zemědělské činnosti.
12. Žalobce uzavírá, že napadené rozhodnutí považuje v části týkající se výše uložené pokuty za nezákonné pro nedostatečné zohlednění jeho osobních a majetkových poměrů a pro stanovení sankce v nepřiměřené a fakticky likvidační výši. Původně navrhl, aby soud uloženou pokutu snížil v mezích zákona. Následně doplněním žaloby ze dne 3. 12. 2025 žalobní petit upravil tak, že se primárně domáhá zrušení napadeného rozhodnutí ve výroku II ve věci uložení pokuty a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Eventuálně navrhl, aby soud upustil od uložení správního trestu, případně aby uloženou pokutu snížil v mezích zákona, a aby žalované uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

III. Vyjádření žalované

13. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že skutkový stav byl řádně zjištěn na základě úřední veterinární kontroly provedené dne 17. 3. 2025, o níž byl sepsán protokol. Zjištěná protiprávní jednání byla přesně popsána, jsou podložena kontrolními zjištěními a odpovídají právní kvalifikaci uvedené ve výroku rozhodnutí. Rozhodnutí je podle žalované dostatečně a přezkoumatelně odůvodněno v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu.
14. K žalobním námitkám žalovaná uvedla, že se jedná převážně o opakování argumentů uplatněných již v odvolání, s nimiž se řádně vypořádala. Na správnosti právních závěrů i odborných veterinárních posouzení žalovaná setrvává. Námitky směřující proti skutkovým zjištěním považuje za nedůvodné, neboť stav hospodářství žalobce v době kontroly vykazoval závažné a snadno rozpoznatelné nedostatky.
15. K námitkám týkajícím se výše uložené pokuty žalovaná uvedla, že sankce ve výši 40 000 Kč je výsledkem individuálního správního uvážení, které zohlednilo zákonná hlediska, zejména povahu, závažnost a rozsah protiprávního jednání, souběh více přestupků i existenci přitěžujících okolností. Pokuta byla oproti prvostupňovému rozhodnutí snížena a podle názoru žalované je přiměřená, zákonná a není likvidační.
16. Žalovaná odmítla argumentaci žalobce založenou na jeho tvrzených nepříznivých ekonomických poměrech. Uvedla, že žalobce nedoložil své majetkové poměry komplexně a že jeho ekonomická situace nemůže být posuzována pouze podle aktuálního měsíčního příjmu. Zdůraznila, že žalobce disponuje významným majetkem, včetně chovaných zvířat a nemovitostí, a že uložená pokuta je ve vztahu k tomuto majetku nízká. Současně poukázala i na to, že nedosahuje ani výše jedné průměrné měsíční mzdy v České republice. Odkaz žalobce na rozhodnutí o nepovolení splátek žalovaná považuje za právně irelevantní, neboť jde o samostatné správní rozhodnutí s odlišným předmětem.

17. Žalovaná uzavřela, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy i judikaturou správních soudů, práva žalobce porušena nebyla a žaloba je nedůvodná. Navrhla proto, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

18. Žalobce v replice na vyjádření žalované rozporoval její závěry týkající se jeho ekonomických možností. Uvedl, že z doložených daňových přiznání plyne, že mimo zemědělskou činnost vykonával jinou výdělečnou činnost pouze v minimálním rozsahu, když za rok 2023 dosáhl z této činnosti příjmů ve výši 72 975 Kč, zatímco za rok 2024 z ní neměl žádné příjmy. V obou letech přitom jako hlavní zdroj příjmů figurovaly zemědělské dotace.
19. Žalobce dále namítl, že žalovaná při hodnocení jeho ekonomické situace pomíjí jeho věk, neboť je narozen v roce 1951, a nelze jej proto považovat za osobu v plně produktivním věku schopnou rozšiřovat či diverzifikovat výdělečnou činnost. Zdůraznil, že jeho hlavní ekonomickou aktivitou je zemědělská činnost spočívající v údržbě travních porostů, zejména prostřednictvím sečení a pastvy.
20. K úvahám žalované o možnosti zpeněžení pozemků žalobce uvedl, že se jedná o základní výrobní prostředek, jehož případný prodej by ohrozil nejen vlastní zemědělskou činnost, ale zejména navázané dotační příjmy. Podle žalobce jsou jeho reálné příjmy dlouhodobě velmi omezené a další majetkové dispozice by vedly k zásadnímu zásahu do samotné existence jeho hospodaření.
21. Pokud jde o argument žalované týkající se možnosti úhrady pokuty z výnosu z prodeje ovcí, žalobce namítl, že žalovanou uváděná běžná tržní cena zvířat v rozmezí 1 000 až 2 000 Kč za kus nebere v potaz stáří ovcí ani skutečné možnosti jejich zpeněžení a není nijak doložena. Zároveň uvedl, že úvahy o výnosech z prodeje ovcí nebyly součástí odůvodnění napadeného rozhodnutí. Snížení počtu zvířat by navíc podle žalobce vedlo k omezení péče o krajinu a k nesplnění podmínek pro čerpání dotačních titulů.
22. Žalobce dále poukázal na to, že v důsledku kontrolní činnosti žalované došlo již v roce 2026 ke snížení jeho dotačních příjmů, což doložil rozhodnutím Státního zemědělského intervenčního fondu. Uvedl, že souhrnně tyto skutečnosti zásadním způsobem dopadají na jeho ekonomické postavení, přičemž po dlouhá léta předtím nebyl za žádná přestupková jednání sankcionován. Podle žalobce uložené sankce v kombinaci s dalšími dopady ohrožují pokračování jeho zemědělské činnosti.

V. Jednání

23. Krajský soud věc projednal při jednání dne 30. 4. 2026.
24. Právní zástupce žalobce odkázal na podanou žalobu a zopakoval její podstatné důvody. Při jednání dále zdůraznil zejména tvrzený likvidační dopad pokuty na majetkové poměry žalobce, poukázal na obtížnou zpeněžitelnost nemovitého majetku žalobce, na náklady spojené s údržbou hospodářství, včetně daně z nemovitých věcí a potřeby oprav oplocení.
25. Žalovaná setrvala na svém písemném vyjádření a na stanovisku, že napadené rozhodnutí je věcně správné a zákonné. Současně uvedla, že žalobce nedoložil úplný obraz své finanční situace, zejména např. stav peněžních prostředků na bankovních účtech, a žalovaná proto nemohla vycházet z úplných údajů o jeho majetkových poměrech.

26. Soud při jednání provedl důkaz listinami předloženými právním zástupcem žalobce, a to přiznáním k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2023 a přiznáním k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2024. Účastníci v závěru jednání setrvali na svých dosavadních návrzích.

VI. Posouzení věci krajským soudem

27. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Rozsah soudního přezkumu byl vymezen žalobními námitkami (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).

A. Skutkový stav věci

28. Z předloženého správního spisu plyne, že dne 17. 3. 2025 proběhla v hospodářství reg. č. xx na adrese xx č. p. xx, xx úřední veterinární kontrola u žalobce jako chovatele ovcí. O kontrole byl sepsán protokol POK250317001520148, č. j. SVS/2025/044211. Kontrola byla provedena na základě podnětů přijatých ve dnech 16. 3. 2025 a 17. 3. 2025, v nichž bylo vysloveno podezření na nevhodné podmínky chovu a na výskyt uhynulých ovcí na pastvině.
29. Podle protokolu o kontrole bylo při místním šetření zjištěno zejména to, že ovce byly chovány celoročně na pastvině o rozloze cca 10 ha, zčásti zalesněné, přičemž trosky salaše, která se podle sdělení žalobce zhroutila na podzim roku 2024, nebyly dosud ani uklizeny, ani oploceny. Na pastvině se nacházelo větší množství předmětů způsobilých ohrozit zdraví zvířat, mimo jiné prkna s vyčnívajícími hřebíky, zbytky starého pletiva s ostrými konci, větve s ostrými konci, skleněné a plastové lahve, pneumatiky, zbytky senážní fólie, síť od balíků sena a provazy uvázané na stromech. Na pastvině leželo také ovčí rouno. Dále bylo zjištěno, že se na různých místech pastviny, včetně prostoru u přírodní vodoteče a místa určeného ke krmení, nacházelo minimálně 10 kadáverů uhynulých ovcí, převážně jehňat, v různém stupni rozkladu, a na několika těžce přístupných místech též další kosti zvířat. Podle názoru kontrolujících ležely nejstarší kadávery na pastvině minimálně 2 až 3 týdny. Při kontrole byla rovněž zjištěna kulhající ovce s jehnětem. V protokolu je dále zachyceno sdělení žalobce, že v případě onemocnění zvířat nevolá soukromého veterinárního lékaře a „nechává všechno na přírodě“. Protokol dále uvádí, že v době kontroly neměla zvířata na pastvině žádné krmení, k dispozici byla jen vyschlá tráva v omezeném množství, přičemž podle sdělení žalobce byla zvířata naposledy krmena dne 13. 3. 2025. Na místě určeném ke krmení byly zbytky starého sena a dva kadávery dospělých ovcí v různém stupni rozkladu. Součástí kontrolního zjištění byly i závěry vztahující se k evidenci veterinárních léčivých přípravků, k nevedení záznamů o počtu uhynulých zvířat a k nepředložení pohotovostního plánu.
30. Proti uvedenému protokolu o kontrole žalobce nepodal námitky. Správní orgán prvního stupně následně dne 16. 4. 2025 vydal příkaz č. j. SVS/2025/058319, proti němuž žalobce dne 22. 4. 2025 podal odpor. Tím byl příkaz zrušen a správní orgán pokračoval v řízení. Žalobce se v průběhu prvostupňového řízení k věci opakovaně vyjadřoval, zejména podáními ze dne 12. 5. 2025, 23. 5. 2025 a 2. 6. 2025. Ve vyjádření ze dne 12. 5. 2025 rozporoval skutkové i právní závěry kontrolního orgánu, poukazoval na rozdílné výsledky kontroly provedené dne 3. 1. 2025 a kontroly ze dne 17. 3. 2025, na specifika

extenzivního chovu na rozsáhlé pastvině a na to, že chov provozuje převážně za účelem spásání, nikoliv pro komerční obchodování se zvířaty či živočišnými produkty. Současně namítal, že případná pokuta ve vyšších desítkách tisíc korun by pro něj byla likvidační, přičemž uváděl, že po odečtení nákladů dosahuje příjmů pouze v řádu desítek tisíc korun ročně a že pobírá starobní důchod ve výši 8 552 Kč měsíčně.

31. Následně správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 18. 7. 2025, č. j. SVS/2025/105369, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků podle § 72 odst. 1 písm. a), g) a j) veterinárního zákona. Přestupku podle § 72 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona se měl žalobce dopustit porušením povinností podle § 4 odst. 1 písm. a) a b) a § 5 odst. 1 písm. c) veterinárního zákona, přestupku podle § 72 odst. 1 písm. g) veterinárního zákona porušením povinností podle § 5 odst. 1 písm. i) veterinárního zákona a přestupku podle § 72 odst. 1 písm. j) veterinárního zákona porušením povinností podle § 40 veterinárního zákona. Za tyto přestupky mu uložil podle § 72 odst. 3 písm. c) veterinárního zákona úhrnnou pokutu ve výši 160 000 Kč a podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 2 500 Kč. V odůvodnění výroku o trestu správní orgán prvního stupně uvedl, že žalobce v řízení doložil daňové přiznání za rok 2023 a tvrdil, že je příjemcem důchodu ve výši 8 552 Kč měsíčně, avšak z předložených podkladů podle něj nebylo možno zjistit skutečné a úplné údaje o příjmech žalobce, zejména proto, že nebyl doložen důchodový výměr. Uzavřel proto, že tvrzený likvidační charakter pokuty žalobce neprokázal.
32. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 1. 8. 2025 odvolání. V něm namítal zejména nedostatečné zohlednění okolností významných pro výši uložené pokuty, nepřiměřenost sankce, její tvrzený likvidační charakter a dále nesprávnost některých skutkových a právních závěrů správního orgánu prvního stupně. Znovu zdůraznil, že se jedná o první sankci uloženou v průběhu více než dvacetileté historie jeho chovu, že nebyl náležitě zohledněn rozpor mezi kontrolními zjištěními z ledna a března 2025, a že pokuta ve výši 160 000 Kč je vzhledem k jeho osobním a majetkovým poměrům likvidační. K odvolání připojil oznámení České správy sociálního zabezpečení z května 2023 o výši starobního důchodu 7 908 Kč, bankovní výpis z července 2025 dokládající výplatu důchodu ve výši 8 552 Kč a poukazoval rovněž na daňové přiznání za rok 2023, z něhož plyne zisk ve výši 119 952 Kč. O odvolání rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím tak, jak je uvedeno v odst. 2 tohoto rozsudku.
33. Ve vztahu k uložené pokutě z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaná při posuzování přiměřenosti a možné likvidačnosti nově uložené pokuty ve výši 40 000 Kč vycházela z podkladů doložených žalobcem v průběhu správního a odvolacího řízení, zejména z oznámení České správy sociálního zabezpečení z května 2023 o výši starobního důchodu 7 908 Kč, z bankovního výpisu z července 2025 dokládajícího výplatu starobního důchodu ve výši 8 552 Kč a z daňového přiznání žalobce za rok 2023, z něhož plyne zisk ve výši 119 952 Kč. Současně žalovaná vycházela i z údajů z veřejně dostupných evidencí, zejména z ARES, živnostenského a insolvenčního rejstříku, a zohlednila též majetkové poměry žalobce, včetně evidence 53 ks ovcí a existence pozemků a nemovitostí souvisejících s hospodářstvím žalobce. Na základě těchto skutečností žalovaná uzavřela, že pokuta ve výši 40 000 Kč nemá likvidační charakter.

B. Právní závěry

34. Žalobce v žalobě brojil pouze proti výroku o uložené pokutě, nikoli proti závěrům o vině v rozsahu, v jakém po rozhodnutí žalované obstály. Předmětem soudního přezkumu je proto toliko zákonnost výroku o správním trestu.
35. Žalobce se po doplnění žaloby primárně domáhá zrušení napadeného rozhodnutí ve výroku o pokutě a vrácení věci žalované k dalšímu řízení, eventuálně navrhuje, aby soud od uložení správního trestu upustil nebo pokutu snížil v mezích zákona. Soud proto nejprve posuzoval, zda jsou dány důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s., a dále, zda jsou splněny podmínky pro moderaci trestu podle § 78 odst. 2 s. ř. s.
36. Soud vycházel přitom z následující právní úpravy.
37. Podle § 72 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona „[p]rávnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že nesplní nebo poruší některou z povinností chovatele nebo některý z požadavků na přemístění a přepravu zvířat stanovených v § 4, § 5 odst. 1 písm. a) až c), § 5 odst. 2 až 6, § 5f odst. 1, § 6 odst. 1 až 5 a 7 nebo stanovených nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/429, nařízením Komise v přenesené pravomoci (EU) 2020/688 nebo nařízením Komise v přenesené pravomoci (EU) 2020/990“.
38. Podle § 72 odst. 1 písm. j) veterinárního zákona „[p]rávnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že nesplní nebo poruší některou z povinností stanovenou v § 39a odst. 1, 4 a 5, § 39b odst. 1 a 3, § 39d odst. 2 a 3, § 40, § 40a, § 41, § 41a odst. 1 a 2, § 41b odst. 1 až 3, § 42 odst. 3, 5, 6 a 8, § 42a, § 42b odst. 1 a 2, § 48a odst. 5, § 56b, § 64a odst. 2 a 3 nebo v § 64b odst. 1 až 3, nebo vykonává veterinární léčebnou a preventivní činnost jako soukromý veterinární lékař, ačkoli nesplňuje požadavky stanovené v § 60“.
39. Podle § 72 odst. 3 písm. c) veterinárního zákona „[z]a přestupek lze uložit pokutu do 500 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. g) až j) a y) nebo podle odstavce 2 písm. d)“.
40. Podle § 37 přestupkového zákona „[p]ři určení druhu správního trestu a jeho výměry se přihlédne zejména
- a) k povaze a závažnosti přestupku,
 - b) k tomu, že o některém z více přestupků, které byly spáchány jedním skutkem nebo více skutky, nebylo rozhodnuto ve společném řízení,
 - c) k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem,
 - d) u pokusu přestupku k tomu, do jaké míry se jednání pachatele přiblížilo k dokonání přestupku, jakož i k okolnostem a důvodům, pro které k jeho dokonání nedošlo,
 - e) u spolupachatelů k tomu, jakou měrou jednání každého z nich přispělo ke spáchání přestupku,
 - f) u fyzické osoby k jejím osobním poměrům a k tomu, zda a jakým způsobem byla pro totéž protiprávní jednání potrestána v jiném řízení před správním orgánem než v řízení o přestupku,
 - g) u právnícké nebo podnikající fyzické osoby k povaze její činnosti,
 - h) u právního nástupce k tomu, v jakém rozsahu na něj přešly výnosy, užitky a jiné výhody ze spáchaného přestupku, a v případě více právních nástupců k tomu, zda některý z nich pokračuje v činnosti, při které byl přestupek spáchán,

- i) *u pokračujícího, trvajícího a hromadného přestupku k tomu, zda k části jednání, jímž byl přestupek spáchán, došlo za účinnosti zákona, který za přestupek stanovil správní trest mírnější než zákon, který byl účinný při dokončení tohoto jednání.*“
41. Podle § 41 odst. 1 přestupkového zákona *„[z]a dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější.*“
42. Podle § 41 odst. 2 přestupkového zákona *„[j]sou-li společně projednávány dva nebo více přestupků, správní orgán může uložit pokutu ve vyšší sazbě, a to tak, že horní hranice sazby pokuty za přestupek nejpřísněji trestný se zvyšuje až o polovinu, nejvýše však do částky, která je součtem horních hranic sazeb pokut za jednotlivé společně projednávané přestupky.*“
43. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. *„[r]ozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.*“
44. Na krajském soudu je proto, aby v mezích uplatněných žalobních bodů posoudil, zda žalovaná při ukládání pokuty zjistila skutkový stav v rozsahu potřebném pro rozhodnutí, zda výrok o trestu řádně odůvodnila a zda při stanovení druhu a výše sankce nevybočila z mezí správního uvážení.
45. Jak připomněl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 29. 7. 2024, č. j. 5 As 167/2023-34, soud musí nejprve posoudit zákonnost uložené sankce, teprve dospěje-li k závěru, že důvody pro zrušení rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. dány nejsou, může uvažovat o moderaci trestu podle § 78 odst. 2 s. ř. s. Smyslem moderačního oprávnění přitom není hledat ideální výši sankce namísto správního orgánu, nýbrž korigovat toliko případy, kdy je sankce i přes svou zákonnost zjevně nepřiměřená.
46. Ukládání správních trestů je výrazem správního uvážení. Správní soud není oprávněn nahrazovat správní uvážení správního orgánu vlastním uvážením, přezkoumává pouze, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení, zda je nezneužil a zda úvahy, z nichž při určení druhu a výše trestu vycházel, jsou racionální, ucelené, logické a přezkoumatelné. Nestačí tedy, že pokuta byla uložena v zákonném rozpětí, ale současně musí obstát i z hlediska zákonných kritérií pro ukládání správních trestů a ústavního zákazu ukládání likvidačních sankcí.
47. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, zejména usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, *„správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí.*“ Dále také uvedl, že *„správní orgán vychází při zjišťování osobních a majetkových poměrů z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatří samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení.*

Nelze-li takto získat přesné informace, je správní orgán oprávněn stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem.“

48. Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí dále uvedl, že „likvidační pokutou přitom rozšířený senát rozumí sankci, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobila mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty, a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží. To samozřejmě neznamená, že by pokuta za jiné správní delikty měla ztratit cokoli ze své účinnosti. Naopak, jak již připomněl předkládající senát, aby pokuta za jiný správní delikt naplnila svůj účel z hlediska individuální i generální prevence, musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele. Odpovídající intenzita majetkové újmy bude v konkrétních případech záviset na řadě faktorů, v první řadě však na závažnosti spáchaného deliktu.“
49. V nyní projednávané věci žalobce námitku nepřiměřené, resp. likvidační pokuty uplatnil již ve správním řízení, když uváděl, že jeho příjmy po odečtení nákladů dosahují jen řádu desítek tisíc korun ročně a že pobírá starobní důchod ve výši 8 552 Kč měsíčně. V odvolání pak tuto argumentaci konkretizoval a doložil oznámením České správy sociálního zabezpečení z května 2023, bankovním výpisem z července 2025 a daňovým přiznáním za rok 2023. Žalovaný proto byl povinen se touto námitkou zabývat a soud má za to, že tak učinil.
50. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný při novém stanovení výše pokuty výslovně zohlednil, že po odvolacím přezkumu došlo ke zúžení rozsahu protiprávního jednání. Jednu část skutku vypustil a další část zrušil a vrátil k novému projednání. Tuto změnu promítl do výše pokuty jejím snížením z 160 000 Kč na 40 000 Kč. Současně přihlédl k tomu, že nebyly prokázány závažné škodlivé následky, že nebyla prokázána recidiva a že ekonomická výkonnost žalobce je slabší. Již z těchto důvodů nelze přisvědčit tvrzení žalobce, že by žalovaný při stanovení nové výše sankce relevantní okolnosti pominul.
51. Žalovaný dále při posouzení možné likvidačnosti pokuty vycházel z podkladů doložených žalobcem, zejména z daňového přiznání za rok 2023, z podkladů k výši důchodu a z bankovního výpisu, a současně z údajů z veřejně dostupných evidencí, zejména z ARES, živnostenského rejstříku, insolvenčního rejstříku, evidence zvířat a z podkladů o nemovitostech založených ve spise. Na základě těchto podkladů dovodil, že žalobce vykonává hospodářskou činnost jako podnikající fyzická osoba, disponuje dalšími živnostenskými oprávněními, eviduje hospodářská zvířata a má i další majetkové hodnoty spojené s hospodářstvím. Takový postup odpovídá požadavkům citované judikatury. Krajský soud přitom podotýká, že správní orgán není omezen pouze na údaje, které mu účastník řízení sám předloží, ale může vycházet i z podkladů, které si opatří bez jeho součinnosti.
52. Soud nepřehlédl žalobní námitku, podle níž samotná existence majetku či dalších živnostenských oprávnění bez dalšího nevypovídá o okamžité disponibilní hotovosti žalobce. Pro posouzení možné likvidační povahy pokuty však není rozhodný pouze aktuální měsíční peněžní příjem, nýbrž celkový obraz osobních a majetkových poměrů pachatele. Žalovaný proto mohl při své úvaze zohlednit nejen údaje o důchodu a zisku žalobce, ale též jeho majetkové zázemí, rozsah vykonávané činnosti a další nezávisle

zjištěné údaje o jeho ekonomických poměrech. Tyto skutečnosti přitom nehodnotil jako samostatně rozhodující, nýbrž jako doplňující okolnosti dokreslující celkový obraz ekonomických možností žalobce ve spojení s dalšími podklady založenými ve spise. Soud proto neshledal, že by žalovaný tímto postupem vybočil z mezí správního uvážení.

53. Soud současně neshledal, že by žalovaný v této části rozhodnutí vybočil z mezí správního uvážení nebo že by jeho úvaha byla vnitřně rozporná či nepřezkoumatelná. Žalovaný výslovně popsal, z jakých podkladů vycházel, jaké skutečnosti považoval za významné a proč dospěl k závěru, že pokuta 40 000 Kč není likvidační. Soud současně podotýká, že uložená pokuta ve výši 40 000 Kč představuje 8 % horní hranice sazby pokuty připadající v úvahu u nejprísněji trestného ze zbývajících přestupků. Tato okolnost sice sama o sobě o přiměřenosti sankce nerozhoduje, podporuje však závěr, že žalovaný nepostupoval excesivně. To, že žalobce s těmito závěry nesouhlasí a předkládá vlastní hodnocení významu jednotlivých podkladů, samo o sobě nezakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí.
54. Žalobce v řízení dále poukazoval na to, že podle jeho tvrzení a doložených podkladů byly jeho příjmy i v roce 2024 velmi omezené, přičemž mimo zemědělskou činnost neměl v tomto období žádné další výdělečné příjmy. Tímto způsobem dokresloval svou ekonomickou situaci, z níž dovozoval, že uložená pokuta je pro něj nepřiměřená. Soud k tomu uvádí, že žalovaný měl při rozhodování k dispozici daňové přiznání za rok 2023, podklady k výši starobního důchodu žalobce, údaje o jeho podnikatelské činnosti a další informace o jeho majetkových poměrech. Přestože daňové přiznání za rok 2024 by představovalo časově bližší podklad, jeho absence sama o sobě nečiní napadené rozhodnutí nezákonným. Žalovaný rozhodoval na základě souboru údajů, které mu umožňovaly učinit závěr o ekonomické situaci žalobce a posoudit, že pokuta ve výši 40 000 Kč nepřekračuje meze přiměřenosti.
55. Soud se neztotožnil ani s názorem žalobce, že žalovaný měl nynější pokutu výrazněji korigovat s ohledem na možnost, že za vrácenou část věci bude v budoucnu uložena další sankce. Přiměřenost nyní přezkoumávané pokuty je třeba posuzovat ve vztahu k těm přestupkům, za něž byl žalobce napadeným rozhodnutím uznán vinným. Případné další rozhodování o vrácené části věci je samostatnou otázkou navazujícího řízení, v němž bude správní orgán povinen zohlednit, že o některém z více přestupků nebylo rozhodnuto ve společném řízení.
56. Námitka žalobce, že žalovaný nedostatečně promítl do výše pokuty polehčující okolnosti, rovněž není důvodná. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zohlednil absenci závažných negativních následků, absenci recidivy, skutečnost, že zhoršený zdravotní stav byl zjištěn jen u jednoho zvířete, a přihlédl i ke slabší ekonomické výkonnosti žalobce. Zároveň však vyšel z toho, že zbýající přestupky nejsou bagatelní, zejména pokud jde o neodstranění většího počtu kadáverů a nedostatky v péči o zdravotní stav zvířat. Úvahu žalovaného o poměru polehčujících a přitěžujících okolností nelze označit za nepřiměřenou nebo nelogickou.
57. Přílehlavý není ani odkaz žalobce na pozdější rozhodnutí o nepovolení splátek. Jde o samostatné správní řízení s odlišným předmětem, jehož výsledek není v této věci předmětem soudního přezkumu. To ovšem neznamená, že by otázka možnosti rozložení úhrady sankce byla při posuzování její případné rdousící povahy zcela bez významu. Judikatura Nejvyššího správního soudu připouští, že možnost splátek může představovat

jedno z dílčích hledisek při hodnocení přiměřenosti uložené pokuty. V nyní projednávané věci však ani skutečnosti a listiny, na něž žalobce v souvislosti s navazujícím řízením poukazoval, nevedou soud k závěru, že by pokuta ve výši 40 000 Kč byla ve vztahu ke zbývajícím přestupkům zjevně nepřiměřená, a neodůvodňují proto ani postup podle § 78 odst. 2 s. ř. s.

58. Soud současně neshledal, že by žalovaný při hodnocení závažnosti zbývajících přestupků vybočil z mezí správního uvážení. Přestupek spočívající v nezajištění neškodného odstranění vedlejších živočišných produktů a přestupek spočívající v nepředcházení poškození zdraví zvířat a v nevyhledání odborné veterinární pomoci nelze považovat za marginální. Závěr žalovaného, že pokuta ve výši 40 000 Kč plní preventivní i represivní funkci správního trestání, proto nepovažuje soud za excesivní.
59. Návrhu žalobce na zrušení napadeného rozhodnutí proto soud nevyhověl. Napadené rozhodnutí v části týkající se výroku o pokutě netrpí takovými vadami, které by odůvodňovaly jeho zrušení podle § 78 odst. 1 s. ř. s.
60. Soud současně neshledal důvody ani pro moderaci trestu podle § 78 odst. 2 s. ř. s. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, smyslem moderačního oprávnění není hledat ideální výši sankce namísto správního orgánu, nýbrž korigovat pouze takové případy, v nichž je uložený trest zjevně nepřiměřený. O takový případ se však podle názoru soudu nejedná. Žalovaný výši pokuty výrazně korigoval ve prospěch žalobce, zohlednil zúžení rozsahu protiprávního jednání i ekonomickou situaci žalobce a nově uložená pokuta ve výši 40 000 Kč nevybočuje ze zákonných ani ústavních mezí správního trestání.

VII. Závěr a náklady řízení

61. Jelikož soud neshledal důvody ani pro zrušení napadeného rozhodnutí, ani pro moderaci uloženého trestu, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
62. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. krajský soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému podle obsahu spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 30. dubna 2026

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu